

Sygn. akt V CSK 156/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa M. M.

przeciwko W. M. i G. Z.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 września 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 21 sierpnia 2014 r., sygn. akt V ACa 771/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego;
przyznaje adwokat A. Z. od Skarbu Państwa
Sądu Apelacyjnego w Katowicach, tytułem nieopłaconej
pomocy prawnej udzielonej pozwanej G. Z.
w postępowaniu kasacyjnym kwotę 3600 (trzy tysiące
sześćset) zł podwyższoną o stawkę podatku od towarów
i usług.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w Katowicach oddalił apelację powódki M. M. zaskarżającą wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 3 lipca 2013 r w części oddalającej powództwo o zadośćuczynienie za naruszenia dóbr osobistych ponad zasądzoną kwotę 500 zł.

W skardze kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oparty został na przesłankach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (postanowienie SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, postanowienie SN z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.).

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie, a więc mające walor nowości i służące rozwojowi prawa. Powołanie się na potrzebę jego rozstrzygnięcia wymaga poza sformułowaniem samego zagadnienia nadto przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych, wskazania dlaczego jest ono istotne oraz przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne (m.in. postanowienia SN: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 14 lutego 2003 r., z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, nie publ.).

Kwalifikacji takiej nie można przypisać zagadnieniom sformułowanym przez skarżącą, które w świetle uzasadniającej je argumentacji mają w istocie prowadzić

do uzyskania odpowiedzi co do trafności rozstrzygnięcia, jakie zapadło w zaskarżonym wyroku, a nie do wyjaśnienia abstrakcyjnego problemu nierozwiązanego w dotychczasowym orzecznictwie.

Nie zachodzi również powołana przez skarżącą przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymagająca, wykazania że w sprawie zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni albo usunięcia występującej w orzecznictwie rozbieżności. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie wniesionej przez powódkę skargi kasacyjnej nie przedstawia takiej argumentacji.

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę. Dotyczy to takiego orzeczenia, które w sposób widoczny już na pierwszy rzut oka narusza porządek prawny w praworządnym państwie. Przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie stanowi, podnoszone przez skarżącą w jej uzasadnieniu oczywiste naruszenie przepisów prawa materialnego czy procesowego, które samo nie daje wprost podstaw do oceny, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania przed sądem drugiej instancji, która Sąd Najwyższy bierze od rozwagę z urzędu.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w zakresie kosztów postępowania na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., orzeczono jak w sentencji.